

BARIŞ UYGUR
Feriköy Mezarlığı'nda Randevu

BARIŞ UYGUR 1978 yılında Eskişehir'de doğdu. 1996 yılından bu yana *Pişmiş Kelle*, *Gırgır* ve *Alarm* dergilerinde haftalık mizah yazıları yazdı. Halen *Uykusuz* dergisine yazılarıyla katkıda bulunuyor. *Feriköy Mezarlığı'nda Randevu*'nun ilk bölümleri 2004 yılında Otium internet sitesinde tefrika olarak yayımlandı.

İletişim Yayınları 1773 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 246

ISBN-13: 978-975-05-1068-7

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora - Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayten Koçal

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BARIŞ UYGUR

Feriköy Mezarlığı'nda Randevu

Bir Süreyya Sami Polisiyesi

Büyük üstat Lawrence Block'a

I

Sıradan bir kadın için sıradan bir gündü işte. Deniz Hanım öğleden sonra alışveriş için evden çıkmış, çarşı pazar dolaşmış hatta bu sırada kendi kendine kim bilir kaç kere ayaklarına kara sular indiğinden yakınmıştı. Bu kısmını bilmiyorum; aslında annemden daha genç bir kadının, ayaklarına kara sular indiğini duymadım şimdiye kadar.

Saat tam 13.20'de evden çıkmıştı. Kocasını saati net olarak hatırlıyordu çünkü o çıktıktan tam on dakika sonra Türkiye-Senegal Dünya Kupası çeyrek final heyecanı başlamıştı. Dünya Kupasında ilk kez çeyrek finale çıkan millî takımımızın bu maçını elbette kaçıramazdı. Futbolu çok sevmesinin yanı sıra çalıştığı gazeteye de maçla ilgili bir şeyler yazması gerekiyordu ve doğal olarak karısını alışverişe yalnız gönderdi. Zaten Deniz Cengiz futboldan kocasını veya herhangi bir Türk insanı kadar hoşlanmıyordu ve bütün ülkenin hayata verdiği bu futbol molasını alışveriş yaparak değerlendirmeyi tercih etmişti.

Mahallenin bakkalı, Deniz Hanım'ı o gün görüp görmediğini hatırlamıyordu. Ben görmediğini varsayıyorum çün-

kü görüldüğü zaman unutulacak bir kadın değil. Hele o gün üzerine giydikleriyle. Siyah uzun saçlar, yeşil gözler, biçimli bir vücut, hâlâ genç, yeni evli bir genç kadının şıklığı...

Ama markettekilerin hafızaları daha kuvvetliydi. Deniz Hanım'ı o gün gördüklerine emindiler.

“Deniz Hanım devamlı müşterimizdi. Her zaman gelir hemen her şeyden yüzer gram alırdı...”

Belki başka yerlerde normal olabilir ama bizde salam ve sosisi yiyemeyeceğin kadar çok almak ve sonra bozulmaya bırakmak geleneksel bir davranış biçimidir. Deniz Hanım'ın tutumlu alışveriş pratiği marketin şarkütericisinin aklında yer etmiş olmalı ki herif kadını hemen tanıdı.

Deniz Hanım, yeni soyadıyla Deniz Deren ya da kartvizitine bastırıldığı ismiyle Deniz Cengiz Deren; markette alışverişini yaptı, kırk yedi milyon yedi yüz kırk bin lirayı Finansbank kredi kartıyla tam 14.18'de ödedi.

Market evlerine yürüyerek on - on beş dakika mesafedeydi, demek ki alışveriş bir saate yakın sürmüştü. Önce sadece kahvaltılık almak için uzun bir süre diye düşündüm ama aklıma hayatımın kimi dönemlerinde şans eseri beraber olduğum bir iki kadın gelince bunun bir kadın için kısa bile sayılabilecek bir zaman olduğunu fark ettim.

Deniz Deren ya da kendi deyimiyle Deniz Cengiz Deren, 14.18'de ödemesini yaptıktan sonra marketten ayrıldı. Görevi marketin önünde biriken alışveriş arabalarını toparlamak olan adam onu gördüğünü hatırlıyor. Onun ifadesine göre Deniz Hanım marketten çıktıktan sonra kaldırıma siyah bir Tofaş yanaştı, Deniz Hanım şoför koltuğunun yanında oturan adama, tanışımızın uzaktan duyamadığı bir iki cümle konuştuktan sonra arka koltuğa geçip oturdu.

Bu Deniz Cengiz Deren'in görüldüğü son andı.